

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ca. 1827  
Fol. 10

# Döds-Suckar

af

Enkan Anna Greta Jansdotter Lindgren

och

Pigan Lovisa Bergros

wid deras afsifwande på Wermöden d. 14 Nov. 1827;

Jemte

En kortt af dem sjelfwa meddelad underrättelse om  
deras brott och förnämsta lefnadsöändelser.

---

Men i den stund, då dödens smärta  
Mig omger med sin ryktighet,  
O! då gör kånbar för mitt hjerta,  
Allfader! Din barmhertighet.

Svenska Psalmb. N:o 449, v. 2.

---

---

Stockholm,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827.

Hörnet af Stortorget och Kåfbrinken.

\* \* \* \* \*

101503-2000

Straffet, det ofta långsamma och dröjande straffet följer säkert brottets spår, och ett nytt bewis på denna sanning, är det swåra öde, som nu drabbar Enkan Anna Greta Lindgren och Pigan Lovisa Bergros. Genom oförutsedda händelser, eller de brottsligas eget förwållande upptäckas till och med de mest dolda brott, och den Allsmåltige, för hwilken ingen ting är doldt, har förkunnat oss den dom, att hwad menniskan sår, det skall hon också skära. Rysligt är det brott, hwarföre Enkan Lindgren och des medbrottsliga Lovisa Bergros, nu måste undergå döden, sig sjelfwa till straff och andra till warning och wäckelse.

Enkan Anna Greta Jansdotter Lindgren, är född den 21 Mars 1799 på Djurd af Wermdö församling, af christliga föräldrar, och af dem uppfostrad i gudsfruktan och dygd till des hon år 1820 å Allahelgonadag trädde i äktenkap med hemmansägaren Christian Lindgren på Rams Mora, dit hon flyttade med honom. Enligt hennes egen uppgift har hon under sitt äktenkap haft trenne barn med sin man, men hwilka alla äro döda. I Augusti månad sistlidit år 1826 utförde hon, i samråd med pigan Lovisa Bergros, sin länge hysta föresats, att genom gift beröfwa sin man lifwet. Denna grusliga gerning verkställdes på

det sätt, att hon lade giftet i Slost, som hon  
 kökat åt sin man, hwilken om Tisdagsmor-  
 gonen förtärde denna dryck, och deraf afled  
 dagen derpå wid middagstiden. Lovisa Berg-  
 ros, som här med råd och dåd hulpit Enkan  
 Lindgren, kunde likwål icke länge tåga med  
 detta grofwa brott, utan omtalte det några  
 dagar derefter för en i grannskapet boende  
 mamsell. Ehuru rykte såmedelst utspreddes  
 om brottet, drog det likwål ut ända till in-  
 emot Jultiden innan detsamma hunnit till  
 wederbörande embetsmans kunskap, undersök-  
 ningar anställas, och de brottslige håltas. Or-  
 saken för hwilken hon fattat det onda upp-  
 sät att taga lifwet af sin man, war den att  
 hon, intagen af oloflig böjelse för Wjöldnaren  
 Johan Dionysius Norberg, med denna begått  
 horsbrott, och fördenksull önskade att bli af  
 med mannen, på det hon måtte få gifta sig  
 med Norberg. Hennes man, som ej war o-  
 kunnig om sin hustrus brottsliga omgånge  
 med Norberg och af henne bemöttes med yt-  
 tersta kallsinlighet, nedtrycktes af sorgen der-  
 öfwer till den grad, att han ifrån att wara  
 en nykter och ordentlig man, nästan bestån-  
 digt berusade sig af starka drycker och under  
 sin rusiga sinnesställning misshandlade hustrun,  
 hwaraf hon än mera styrktes i sitt uppsät.  
 Om hennes stämplingar emot hans lif, ågde  
 han öfwen kunskap, så att han förut under  
 höbergningen beklagat sig deröfwer, att han  
 ej wågade äta något i sitt hus af fruktan,  
 att göra sin fista måltid.

Enkan Lindgren erkänner nu öppet och frivilligt sitt stora brott ångrar det af hela sitt hjerta, och förklarar sig fullkomligen nöjd att lida det straff, hennes gerningar wärde äro. Hon synes åfwen wara wäl beredd till sin förestående dödd och öfwertygad om rättwisan af den öfwer henne fällda dom.

Pigan Lovisa Bergros är född år 1777, i medlet af December månad, men kan ej bestämdt uppgifwa dagen. Hon säger sig aldrig hafwa kända sina föräldrar, utan från sin barndom wistats ständigt i främmande hus såsom tjenstehjon, tills hon för fyra år sedan flyttade för sig sjelf till ett torpare-folk, der hon uppehållit sig såsom hjälpustru i åtskilliga hus i grannskapet. På detta sätt har hon åfwen biträdt Enkan Lindgren, och blifwit en deltagerska i hennes brott. Hon qwarlemnar efter sig en dotter om sexton år. Såsom skal hwarföre hon ej afrådde Enkan Lindgren från sitt brottsliga uppsåt, uppger hon, att hon ej trodde det denna skulle verkställa detsamma. I öfrigt säger hon sig hafwa ständigt haft fattigdom och uselhet, att kämpa med under hela sin lefnad, och är derföre ganska nöjd att skiljas från ett lif, hwaraf hon ej kunde wänta sig något bättre men wäl sämre. Till det öde som förestår henne, synes hon wara wäl beredd. Gud ware deras själar nådig.

---

# Anna Breta Lindgren.

(Sjungen som Psalmen N:o 213.)

## 1.

Djupa sår, som ständigt swider,  
 I mitt sönderlitna bröst!  
 Brymma qwal, som hjertat lider,  
 Wid ett waknadt samwets röst!  
 Hu! jag fasar och jag ryser  
 För det mord som jag begått,  
 Och till is nu blodet fryser  
 Då jag ser mitt syndamått.

## 2.

Bistra skuggor mig förfölja,  
 Plåga mig båd' dag och natt;  
 Jag för dem mig ej kan dölja,  
 De mig wakta som en skatt.  
 Gåfångt mina tårar strömma,  
 Ack! de slåcka ej mitt qwal;  
 Allt i werlden tycks mig glömma,  
 För att öka plågors tal.

## 3.

Ack hwad tiden långsamt skrider  
 För den själ som tröstlös är;  
 Såsom masken jag mig wrider,  
 Men min börda likwäl bär;  
 Synden mig till jorden trycker,  
 Dwalet följer mina spår,  
 Och i afgrunden mig rycker,  
 Der jag mindre lisa får.

## 4.

Under ångrens bittra tårar  
 Skall jag likväl fly till Gud;  
 Han kan lindra det som sårar,  
 Höra mina klagoljud!  
 Mörderstkan till korsset dignar,  
 Hu! jag ryser wid mitt namn!  
 Kopar, beder och wälsignar:  
 Sträck, o Jesu! ut din famn!

## 5.

Gif den ångersfulla, arma  
 Om förlåtelse ett hopp;  
 Må din nåd sig än förbarma,  
 Och dess portar låtas opp!  
 Gud! ett rättwist straff jag lider,  
 Må det blott ej ewigt bli;  
 Läk, o Gud det sår som swider,  
 Nådens balsam gjut deri!

## 6.

Snart min sista timma nalkas  
 Redan hålet färdigt står;  
 Ack jag känner plågan swalkas,  
 Då emot mig döden går;  
 Jesu nåd sig ock förbarmar  
 Öfwer mig wid korssets fot;  
 Nu jag grips af dödens armar,  
 Jesu! tag min själ emot!

---

## Lovisa Bergros.

(Samma melodi.)

## 1.

Under tunga lefnadsåren  
 Jag ej kunnat hwad lycka är,  
 Af bekymmer blektes håren  
 Deras spår mitt anlet bår;  
 Ett af motgång hårdnadt hjerta  
 Skilde mig från dygdens stig,  
 Och jag såg ej, för min smärta,  
 Afgrunden som öppnat sig.

## 2.

Så jag tanklös gick till brådden  
 Af mitt ewiga förderf;  
 Söfd i lugn på syndabådden  
 Blef jag modig, fräck och djurf;  
 Snart ej nöjd med egen börda,  
 Halp jag andra öka sin;  
 Och får nu belöning förda  
 För ett rågadt mått på min.

## 3.

Dock den nåd som Gud har gifwit  
 Att en forskäst råfware,  
 Har ej heller slutet blifwit  
 För oss, då wi derom be;  
 Jag derför med krosadt hjerta  
 Faller ned till korssets fot,  
 Ber om lindring i min smärta  
 Och för syndaqwalen bot.



4.

Nöjd jag går min död till möte.  
 Då jag tröst af Jesus får,  
 Att ur dödens bittra sköte  
 Jag till ewig sällhet går;  
 Werlden ej min åtrå retar  
 Jag på den är redan mått;  
 Säll är den sig wågen letar  
 Genom sanning, dygd och rätt.

5.

Mins min dotter denna lära,  
 Låt den i ditt hjerta bo;  
 Gå din stig med dygd och ära,  
 Låt ej synden hos dig gro;  
 Ansförtro din lefnads öden  
 Åt en Allmäfts starka hand,  
 Till en gång du förs af döden  
 I ett bättre lyckligt land.